

Musikcafe

— *vår nya tradition*

Det finns så många lustiga talesätt i vårt språk, t ex detta att "en gång är ingen gång, men två gånger är en vana". Vad är då tre gånger? Måtte det vara början på en tradition, det önskar alla vi som de tre senaste åren lyckats få biljetter till den trivsamma begivenhet som går under namnet "musikcafé". Vår duktiga sångkör står för arrangemanget och de kan väl inte annat än känna sig glada och stolta över den stigande populariteten. Nu senast var det ju rentav lapp på luckan till kommunalhusets rymliga festvåning där evenemanget försiggår. Där uppe står kaffeborden smakfullt dukade när cafégästerna anländer och snart sitter vi och stampar takten till husbandets inledningsmusik. När så Gudrun kliver fram för att i välformulerade ordalag hälsa oss välkomna då glömmet vi alldeles bort det grå novembermörkret utanför och feststämningen blir allenarådande.

Husbandet består av fiol, dragspel, gitarr, bas och trummor som på ett förtjänstfullt sätt hanteras av körmedlemmar och ett par hjälpsamma vänner. — Så länge musikanterna kan fås inom kommungränserna så behöver vi väl inte tala så högt om att vi lånar in, tyckte Helmer när han presenterade orkestern, och det håller vi gärna med om. Samspelet flyter fint så ingen kan tro att detta gäng spelar ihop nästan bara när det är cafédags, men så är det ju. Spelglädjen är inte att ta miste på, den suddar ut alla ålderskillnader så här finns nu bara unga pojkar. Repertoaren är som skraddarsydd för publiken, nämligen slaggers av den

sort som blir ewergreens, och när körens solister framträder så har de ett följsamt ackompanjemang att lita till.

”Sol, vind och vatten” heter en komposition av Ted Gärdestad som Karin Wallin tolkade vackert och känsligt i det senaste caféet och detta melodinamn var också årets tema. På något sätt passade alla programinslagen in under den rubriken och det får kanske till en del tillskrivas Helmers briljanta förmåga att associera, något som alltid bidrar mycket till den familjära stämningen. Apropå vatten så framförde kören mycket väklingande två mindre kända sånger ur en svit som fått det sjöblöta namnet ”Noaks ark”. Vidare fick vi lyssna till bl a ”Tea for two” och ”En sång om frihet”, samtliga inövade och även delvis arrangerade av körledaren Erik Anderssen som nu var cafédirigent för första gången. Kören har alltid en mycket varierad repertoar och visar därigenom sin mångsidighet och ambition att tillfredsställa alla smakriktningar. När sedan Bogg Nils med sin mjuka tenorstämman sjöng ”Så skön som solen” och Erik spelade pianostycket ”Solöga”, då riktigt kände vi solvärmens omkring oss. Vår nya kantor har tydligen lika god hand med pianot som med kyrkorgeln.

Ett lyckat inslag var kvällens gäst, Sven-Erik Lundvall, som denna kväll skötte ljudanläggningen. Nu visade han sig vara en hejare på nyckelharpa och eftersom vi sollaröbor faktiskt kan sägas vara svältfödda på den sortens musik så blev det naturligtvis extra kraftiga applåder.

”Sången ädla känslor föder” — det påståendet är ju välbekant, och kanske gav det idén till 1986 års tema som var ”Vänskap och kärlek”. Många är de sång- och musikalster som ryms inom den ramen och allra bäst passade väl den ljuvliga kärleksvisan ”I folkviseton” som kören sjöng med stor inlevelse. Inte heller kan väl vänskapen uttryckas bättre än genom att bjuda in alla människor till vår ö som skönsjungande manskvartetten gjorde i ”Invitation till Sollerön”. Texten skriven av Helmer efter samma ide och melodi som Evert Taubes ”Inbjudan till Bohuslän”. De turister som får höra den blir nog i valet och kvalet mellan de båda resmålen. Från denna kväll minns vi också de fräsiga ”Mariorna” Schmidt och Persson som iklädda 40-talsmode sjöng en rad välkända örhängen, proffsigt och medryckande. Marie Schmidt var dessutom körens dirigent vid detta tillfälle liksom även året innan då musikcaféet hade premiär under rubriken ”Höstbukett”. Den gången handlade det om blommor av alla de slag. En dubbelkvartett ur kören som kallade

”Flickorna i Småland” Kristina Bröms, Evy Mårtensson, Rune Svensson. Foto: Karl Nilsson

sig ”Tangenterna” förnöjde oss då en god stund, mycket välrepererat och njutbart. Vi ser fram emot en repris.

Av dessa axplock kan utläsas att vissa körmedlemmar förekommer på scenen lite mer än andra, men alla förstår vi att bakom så välordnade caféaftnar ligger ett lagarbete och att de övriga haft händerna fulla med praktiska förberedelser. Om inte förr så inser vi det när det blir kaffepaus då stora brickor rågade med olika sorters läckert hembakat kaffebröd bjuds omkring. Sorlet stiger runt borden — ett tydligt tecken på att alla stormtrivs — och så långt ögat når syns inte en enda som nu räknar kalorier.

Genom att lösa problem håller man seniliteten på avstånd, framhåller vetenskapen, och våra omtänksamma cafévärdar är måna om vårt välbefinnande även på detta plan. Vi får därför en knepig ordfläta att lösa på så vis att ett antal frågor framställs på scenen, spexigt och finurligt, och kan vi svaren så får vi fram ett lösenord. Helmer förklarar, lirkar och antyder, så vi klarar det faktiskt genom att fuska lite och hjälpa varann. Så vankas det priser för några stycken, men vi som blir utan är glada ändå för nu ska vi få vara med och sjunga. Det blir alltså allsång under ledning av Vibergs Erik och Bogg Nils, denna förnämliga umgängesform som knäpper upp oss människor så bra. Oj, vad vi klämmer i och sjunger — och så fantastiskt vackert det låter! — Men det är tack vare att hela kören också sjunger med, invänder en röst från någonstans inombords. Det är nog så sant, naturligtvis, men strunt i det. I bibeln står att vi ska se på fåglarna under himmelen, och om vi då samtidigt lyssnar så finner vi att skator och kråkor ingalunda står gömda bakom en buske och tjurar för att de inte kan kvittra. Nej, med högburet huvud trippar de omkring på gårdsplanen, oförtrutet kraxande sin falska basstämma. Det är säkert meningen att vi ska lära av våra bevingade vänner även i detta sammanhang och sjunga med i allsången var och en efter sin näbb. Det är i alla fall ingen som gallskriker, stånkar eller väser, dessa nymodiga, obegripliga sångstilar som förekommer så ofta i radio och TV.

Ett stort fång rosor vill vi överrätta till vår sångkör som uppskattningsbevis och tack för ett berömvärdt initiativ. Må de inte förtrötas att även i fortsättningen ge oss denna årliga vitamindos just när vi som bäst behöver den — i mörkgrå november.

Rull Elsa